

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1298/2025
29.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Јованке Зечевић Анђелковић и Тање Секулић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву ЗК.бр.196/2023 од 20.09.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 16/25 од 05.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Јованке Зечевић Анђелковић и Тање Секулић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву ЗК.бр.196/2023 од 20.09.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 16/25 од 05.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву ЗК.бр.196/2023 од 20.09.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. КЗ на штету ББ, кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ на штету ВВ и кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 2. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 138. став 1. у вези члана 61. КЗ казна затвора у трајању од 10 месеци, за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 4 месеца и за кривично дело из члана 334. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци и затим је окривљеном изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања на удаљености од 50 метара, приступа у простор око места становања и даље узнемиравање и комуникација са оштећенима ББ и ВВ, обе из ..., улица ... број ..., у трајању од 3 године рачунајући од дана правноснажности пресуде. Оштећене ББ и

ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућене на парницу. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати суду износ од 15.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан и да оштећенима ББ и ВВ надокнади трошкове кривичног поступка, а о чијој висини ће суд накнадно донети одлуку.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 16/25 од 05.08.2025. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Јованке Зечевић Анђелковић и Тање Секулић и потврђена је пресуда Основног суда у Смедереву ЗК.бр.196/2023 од 20.09.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Јованка Зечевић Анђелковић и Тања Секулић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Смедереву ЗК.бр.196/2023 од 20.09.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 16/25 од 05.08.2025. године и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, али другом већу или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају браниоци окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводе битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, означавајући као незаконите доказе на којима су по браниоцима засноване побијане пресуде исказе сведока и изведене доказе које су предложили оштећени. Међутим, браниоци својим наводима у овом делу, по налажењу Врховног суда, не оспоравају законитост ових доказа, већ заправо само оспоравају њихову доказну снагу и њихову

оцену од стране нижестепених судова, истицањем да су наведени докази неистинити и фингирани од стране оштећених, док су сведоци пристрасно сведочили јер су претходно поучени од стране оштећених о начину сведочења.

Поред тога, браниоци окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истичу и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да се у радњама окривљеног нису стекла обележја продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. КЗ на штету ББ, кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ на штету ВВ и кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 2. у вези става 1. КЗ. Међутим, браниоци постојање по њима ове повреде, по налажењу Врховног суда, фактички образлажу тако што оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања и оцену доказа дату од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама, а што суштински представља повреду одредбе члана 440. ЗКП. Ово имајући у виду да браниоци истичу да не постоји ниједан доказ да је окривљени учинио кривична дела за која је правноснажно оглашен кривим, обзиром да из изведених доказа произилази да он није слао претеће СМС поруке оштећенима ББ и ВВ са означених бројева мобилних телефона, те да дана 02.05.2021. године и дана 12.01.2022. године није ни долазио до куће оштећених, као и да је суд погрешно закључио да оштећена ББ није извршила насиље у породици над својим малолетним дететом, будући да постоје лекарска уверења за малолетно дете, при томе посебно оспоравајући извештај Центра за социјални рад Смедерево као пристрасан, необјективан и дат од стране нестручних и некомпетентних лица, као и оцену од стране суда исказа сведока ГГ који је по браниоцима неистинит и пристрасан, те даље наводећи да је суд погрешно одбио да испита сведоке које је предложила одбрана и то ДД и ЂЂ.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног у поднетом захтеву, као разлоге побијања нижестепених пресуда, само формално означавају повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1. и члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински својим наводима оспоравају доказну снагу исказа сведока и изведених доказа које су предложили оштећени и њихову оцену од стране нижестепених судова, те указују на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а што све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни суд захтев бранилаца окривљеног оценио недозвољеним.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Јованке Зечевић Анђелковић и Тање Секулић одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**